

Η μυρωδιά του Freital

Café Morgenland

[Αντι του καθιερωμένου σχολίου **κατακαθια του καφε** δημοσιεύουμε μια μεταφραση κειμένου του café morgenland, μιας και το περιεχόμενο του θα ταιριαζε σε πολλά, παρα πολλά σημεία για την Ελλάδα και την κοινωνία της, νησιωτική η ηπειρωτική]

Πριν ξεκινήσουμε τη συζήτηση είναι απαραίτητο να καθορίσουμε το πλαίσιο μέσα στο οποίο θα κινηθεί ο λόγος μας. Και ποιος μπορεί να το κάνει καλύτερα αυτό από τους ίδιους τους κατοίκους του Freital; Άλλωστε δεν επιθυμούμε να μας κατηγορήσουν ότι δεν παίρνουμε στα σοβαρά τις «ανησυχίες των ανθρώπων» αυτής της χώρας. Για αυτό θα μεταφέρουμε μερικές, ελάχιστες (από τις χιλιάδες) εκφράσεις τους, όλες παρμένες από το blog «μαργαριτάρια του Freital», μια ανθολογία από τις «ανησυχίες» τους:

Silvio Harlaß: Μπαίνει το ερώτημα «τι κοστίζει» περισσότερο; Ένας καμένος καταυλισμός προσφύγων ή το να ταΐζουμε όλους αυτούς τους αλήτες; Το τελευταίο διάστημα υπάρχουν συχνά πυρπολήσεις.

Mikey Welling: Ξεπάστρεμα, η γερμανία πρέπει να ξαναγίνει καθαρή, όπως την εποχή των παπουδών μας.

Krenn Thomas: Οκ, να αυτοκτονήσουν, έτσι γλιτώνουμε τα έξοδα εξότωσης τους.

Klaus-Dieter Herz: Ευχαρίστως θα τους πήγαινα φαγητό, ελαφρά γλυκαμένο φυσικά (με τοντικοφάρμακο), είναι φτηνό και 100% αποτελεσματικό.

Mike Heß: Για μένα, καλύτερα να πνιγούν όλοι στη μεσόγειο. Τι σόι ήρωες είναι αυτοί οι τύποι που τους βοηθάνε; Αν η μεσόγειος ανήκει στην ευρώπη, ε τότε προσέλαβε αρκετούς πρόσφυγες για την ευρώπη η μεσόγειος! Χα, χα, χα.

Jack: Θα είχα και μερικές κενές θέσεις στα στρατόπεδα εξότωσης, με κομψή ντουζιέρα και τα καλύτερα κρεματόρια που θα εξέπεμπαν απαλή ζεστασιά.

Monika Klein: Να τους χύσουμε σε ένα λάκκο και να ανοίξουμε την κάνουλα του νερού, είναι το πιο αποτελεσματικό.

Günther Julian Greiner: Κάθε φορά που διαβάζω κάτι τέτοιο, η σκέψη μου πηγαίνει στο «θάλαμο αερίων παρά στο ντονέρ (τούρκικο γύρο)».

Holger Weiser: Ένα μόνο λέω!! Χτυπήστε τους επιτέλους μέχρι θανάτου, αυτά τα μαύρα γουρούνια!! Χωρίς μεν και αλλά!!! Παντού και πάντα όπου τους βρίσκετε!!!

Ένας άλλος γράφει: Εμπρός, στους θαλάμους αερίων... Zyklon B

Maxima Friedrich: Όχι στον καταυλισμό! Αυτά τα κτήνη πρέπει όλα τους ΝΑ ΕΞΟΝΤΩΘΟΥΝ

Ένας άλλος γράφει ότι το καλύτερο θα ήταν να βάλει τα παιδιά του να σπάσουν τα κεφαλάκια των παιδιών των προσφύγων. Σαν ανήλικα δεν μπορούν να φάνε ποινές, οπότε δεν μπορούν να τους κάνουν τίποτε, συμπεραίνει ψύχραιμα.

Αυτή είναι λοιπόν η κατάσταση. Μια ποικιλία γερμανικών κραυγών που ξεπηδά από την πηγαία δημιουργικότητα της εύρεσης τρόπων εξόντωσης. Όσο και να προσπαθήσει να αναλύσει και να κάνει κανείς διαφοροποιήσεις, η πρόθεση τους είναι κοινή: οι πρόσφυγες και οι μετανάστες πρέπει να εξοντωθούν. Σε αυτό δεν υπάρχει καμιά διαφοροποίηση, μόνο αλληλοσυμπλήρωση.

Το ότι ασχολούμαστε αποκλειστικά με τους θύτες δεν είναι κάτι το φυσικό αλλά ένα από τα ελάχιστα αυτονόητα του Café Morgenland. Έτσι, δεν πρόκειται να ακούσετε από μας ούτε δακρύβρεχτες ιστορίες για κατατρεγμένους πρόσφυγες ούτε ωδές για αυτούς και τις επιθυμίες τους. Δεν ανήκει στον τρόπο σκέψης μας η προώθηση του εμπορίου με τα θύματα. Το μόνο ίσως που μας έρχεται στο μυαλό σαν κάτι σημαντικό είναι η επιθυμία μας να μετατραπούν οι διωκόμενοι σε διώκτες. Τα υπόλοιπα τα αφήνουμε ευχαρίστως στους κοινωνικούς λειτουργούς, στους παιδαγωγούς, στους υπεύθυνους της ενσωμάτωσης.

Πριν 13 χρόνια περίπου είχαμε γράψει για τέτοιες περιοχές:

«Εκεί όπου η κουλτούρα αυτού του πληθυσμού αυξάνεται και κλιμακώνεται. Εκεί όπου είναι και γίνεται γερμανική. Εκεί όπου πανηγυρίζουν μπροστά στις εικόνες πυρπολημένων καταυλισμών προσφύγων και με τους ενεργοποιημένους νεαρούς απογόνους τους αδειάζουν κάνα βαρέλι μπύρας γιορτάζοντας το ξυλοκόπημα των φίντσι (βρισιά για ασιάτες). Εκεί όπου οι γέροι προπαγανδίζουν το μίσος και τον φθόνο, εκεί όπου το κάθε μικρό παιδάκι καταρρακώνεται συναισθηματικά και καταστρέφεται ηθικά. Εκεί όπου σχεδιάζεται η ρατσιστική δολοφονία, εκεί όπου στοχάζεται και προωθείται η γενοκτονία». (από το κείμενο "Σπαμένα Οδοφράγματα", Σεπτέμβριος 2002).

Ό'το, ο συνήθης λάτρης των θαλάμων αερίων δραστηριοποι-

είται και πάλι. Οι εκφράσεις που προηγήθηκαν καταδεικνύουν δύο βασικά στοιχεία. Το ένα είναι ότι οι περισσότερες από αυτές υπογράφονται με το πραγματικό όνομα του σχολιαστή, πράγμα που σημαίνει πως οι επίδοξοι δολοφόνοι είναι σίγουροι ότι δεν έχουν τίποτα, απολύτως τίποτα, να φοβηθούν. Το δεύτερο είναι αυτό το οποίο είχαμε καταδείξει και παλιότερα: βγάζουν το χαρτί του Άουσβιτς, καυχούνται για τις τεχνικές γνώσεις των πρόγνων τους στο ζήτημα των αποτελεσματικών τρόπων δολοφονίας, συνδέοντάς τες αυτόματα με ένα αυθεντικό «ναι, μπορούμε.»

Το ξεπέταγμα και η ορμή με την οποία διαδίδουν έννοιες και λέξεις όπως Zyklon B, θάλαμοι αερίων, στρατόπεδα εξόντωσης, εξολόθρευση, κτήνη κλπ. καταδεικνύουν μια μη ρηγματώδη ιστορική συνέχεια μεταφοράς των εμπειριών προηγούμενων γενεών, καθώς και την προθυμία όχι μόνο να επικαιροποιήσουν αυτές τις εμπειρίες και δυνατότητες, αλλά και να τις εμπλουτίσουν, π.χ. με το πνίξιμο στη μεσόγειο ή με την αποτελεσματική χρήση του ποντικοφαρμάκου.

Η διαφάνεια με την οποία όλα αυτά τα βγάζουν στη δημοσιότητα εξηγείται από μόνη της: Λείπουν οι αντίπαλοι τους. Και μάλιστα όλοι νοιάζονται για να συζητήσουν τα αιτήματα τους με μεγάλη προθυμία. Από τον Σ. Γκάμπριελ (ηγέτη του SPD) μέχρι τα κόμματα των κοινοβουλίων των κρατιδίων, των δημάρχων, των αναλυτών κλπ. Τους θύτες τους φροντίζουν όλοι δηλαδή! Τόσο σε συνελεύσεις κατοίκων όσο και στην κατανομή των καθηκόντων (η πυρπόληση ξεκινά μετά την αποχώρηση των τηλεοπτικών συνεργείων... όσο να 'ναι διδάχτηκαν από την τσαπατσούλικη δουλειά τους τη δεκαετία του '90 [2]).

Έχει περάσει καιρός, πολύς καιρός, από τότε που προπαγανδίσαμε σαν μοναδική αποτελεσματική πρακτική μια αντίληψη την οποία οι αριστερογερμανοί χαρακτήριζαν περιφρονητικά «σαφάρι τιμωρίας». Η αντίληψη αυτή έλεγε ότι το ξεδίπλωμα της εξοντωτικής φαντασίας και πρακτικής από πλευράς των θυτών πρέπει να είναι συνδεδεμένο με υψηλό κόστος. Μόνο όταν καταφέρουμε να κατανοήσουμε και ο πιο ηλίθιος από τον όχλο (ή από την γειτονιά) ότι το κόστος που πρέπει να πληρώσει θα είναι πολύ ανώτερο από την ευχαρίστηση και την απόλαυση που προσμένει από τις επιθέσεις εναντίον μεταναστών και προσφύγων, μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα αναγκαστεί να υπαναχωρήσει. Μόνο τότε θα μπορούσαμε να περιμένουμε μια σχετική τιθάσευση και εγκράτεια. Αν, ας πούμε, το Freital θα φαίνεται πιο διαφορετικό μετά από μια επίσκεψη μας από ότι ήταν πριν: αναμορφωμένο, εξωραϊσμένο, ερειπωμένο.

Τίποτα από όλα αυτά όμως δεν συζητιέται σήμερα. Και αυτό

παρόλο που μόνο δύο προϋποθέσεις είναι απαραίτητες α) η θέληση, η προθυμία δηλαδή για μια τέτοια πρακτική και β) επαρκής αριθμός συμμετεχόντων. Το δεύτερο υπάρχει ήδη – λέμε τώρα – αν πάρουμε υπόψη μας τους συμμετέχοντες στις διαδηλώσεις ενάντια στην ευρωπαϊκή κεντρική τράπεζα στη Φραγκφούρτη. Αινιγματική παραμένει η πρώτη προϋπόθεση. Τόσο σήμερα όσο και παλιότερα. Και εδώ φαίνεται η πλήρης ελλεινότητα του αντιρατσισμού, του αριστερού ριζοσπαστισμού και όλων των άλλων -ισμών.

Διότι όλο και κάποια σχέδια και σκοπούς έχουν (οι γερμανοαριστεροί) με αυτή τη χώρα και το περιεχόμενο της: εξεγέρσεις, κινήματα, μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στην εξουσία των μονοπωλίων, ενάντια στην NSA κλπ.

Μπορεί το σύνθημα του Karl Liebknecht «ο κύριος εχθρός είναι στην ίδια μας τη χώρα» να ήταν κάποτε σωστό. Σήμερα όμως μια συγκεκριμενοποίηση του είναι άκρως απαραίτητη «ο κύριος εχθρός είναι η ίδια μας η χώρα».

Έχουν περάσει 23 χρόνια – και ακόμα επίκαιρο – όταν γραφόταν:

«Η γερμανική ριζοσπαστική αριστερά έχει πολλές δυσκολίες με τον πληθυσμό αυτής της χώρας. Δεν θέλει και δεν μπορεί να εκτιμήσει, να κριτικάρει ή να καταπολεμήσει τους γερμανούς ανάλογα με τη συνείδησή τους και τις πράξεις τους. Αυτός ο λαός είναι ρατσιστικός, αντισημιτικός, σωβινιστικός και πολιτισμικά ιμπεριαλιστικός, στη θεωρία και στην πράξη. Από την επανένωση και μετά, οπλισμένος με νέα αυτοπεποίθηση, συζητά στο σπίτι, στο μπαρ και στο καφέ, στη δουλειά, στα ΜΜΕ, στο κοινοβούλιο «λύσεις» του «προβλήματος των αιτούντων άσυλο», όπως το ονομάζουν, λύσεις που ξεκινάνε από τον λάιτ ρατσισμό (πολυ-πολιτισμικότητα) και φτάνουν μέχρι την προσφυγή σε γνωστές γερμανικές μεθόδους. Στρατόπεδα εξόντωσης, θάλαμοι αερίων, Νταχάου και Άουσβιτς δεν του είναι ταμπού. Αυτές οι «λύσεις» θεωρούνται για τα απολύτως συνηθισμένα μέλη αυτού του πληθυσμού πιθανές, δυνατές και εφαρμόσιμες. Και επειδή η γερμανία απέδειξε πρακτικά την εφαρμογή 'τελικών λύσεων', ο λαός αυτός θα θυμηθεί ξανά την παράδοσή του και θα την συμπεριλάβει στις προτάσεις του. Αυτό το εξοντωτικό δυναμικό του γερμανικού λαού βασίζεται πάνω από όλα στη δολοφονία των ευρωπαϊκών εβραίων.» (από το "Fluchschrift" [= Υβρεολόγιο], 1992).

Η διαφορά ανάμεσα στην «κοινωνία του πολιτισμού» και στον όχλο είναι πάνω απ' όλα ένα παράγωγο της επαγγελματικής δραστηριότητας των ονομαζόμενων 'πνευματικών' ή 'κοινωνικών' επιστημόνων. Αυτό το κατοχυρωμένο και γενικευμένο οπλοστάσιο και μέθοδος είναι αναμφισβήτητο μια πανάκριβη περιουσία που όταν υπάρχει ανάγκη μπορεί να ρευστοποιηθεί και να χρησιμοποιηθεί. Σε σχέση με το θέμα μας, το ίδιο συμβαίνει με τον όχλο. Από την οπτική γωνία των πυρπολημένων, των βασανισμένων, των τραυματισμένων, των σφα-

«Ειδάλλως εγκυμονεί ο κίνδυνος μιας αρμονικής συμβίωσης. Μιας συμβίωσης, π.χ. ανάμεσα στην επίθεση στον καταυλισμό προσφύγων από τη μια και στη μάχη ενάντια στο χρηματιστικό κεφάλαιο από την άλλη. Μια συμβίωση ανάμεσα στην κατασκευή υλικού πυρπόλησης από την μια και στο γράψιμο ενός πανό καλωσορίσματος από την άλλη. Μια συμβίωση ανάμεσα στο πογκρόμ και στο πάρτυ.»

γιασθέντων, δεν διαφέρει ούτε στο ελάχιστο ο θύτης της πολιτισμένης κοινωνίας από αυτόν του όχλου. Το αν ο σχεδιασμός και η εφαρμογή του φόνου διαμορφώνεται δημοκρατικά ή χυδαία, αυτό είναι ένα ερώτημα που αποτελεί μέρος του εγκλήματος.

Το ίδιο συμβαίνει με αυτό που ονομάζεται τελευταία «πολιτισμός του καλωσορίσματος». Μια εντελώς λανθασμένη πρακτική στο προκείμενο πρόβλημα. Εκεί που είναι απαραίτητο να στοχοποιηθούν – ανάλογα με τις δυνάμεις και της δυνατότητας που υπάρχουν – οι (υποψήφιοι) θύτες, πολλοί αντιρατσιστές συμπεριφέρονται έτσι ώστε να «αρέσουν», να γίνουν «συμπαθητικοί» στα (υποψήφια) θύματα.

Θα πρέπει να σκεφτεί κανείς σοβαρά ότι οι άνθρωποι που για οποιοδήποτε λόγο και με οποιονδήποτε τρόπο ήρθαν να μείνουν εδώ, έχουν το δικαίωμα να μην ενδιαφέρονται για τα σπιτικά γλυκά ή τις παιδαγωγικές προσφορές του αγαπητού γείτονα.

Η μοναδική, κατά τη γνώμη μας, κατάλληλη αντίδραση στις επιθέσεις είναι, όσο γίνεται καλύτερα και όσο γίνεται πιο αποτελεσματικά να στραφούμε άμεσα ενάντια στους θύτες. Ειδάλλως εγκυμονεί ο κίνδυνος μιας αρμονικής συμβίωσης. Μιας συμβίωσης, π.χ. ανάμεσα στην επίθεση στον καταυλισμό προσφύγων από τη μια και στη μάχη ενάντια στο χρηματιστικό κεφάλαιο από την άλλη. Μια συμβίωση ανάμεσα στην κατασκευή υλικού πυρπόλησης από την μια και στο γράψιμο ενός πανό καλωσορίσματος από την άλλη. Μια συμβίωση ανάμεσα στο πογκρόμ και στο πάρτυ. Και που και που θα διαταράσσεται αυτή η ειδυλλιακή ατμόσφαιρα από εκτελέσεις στο χώρο δουλειάς, σε ένα μανάβικο, σε ένα σνακ-μπαρ ή σε ένα ίντερνετ-καφέ (NSU).

Δεν θέλουμε κάποια άλλη, ούτε μια αντικαπιταλιστική, ούτε μια αντιγερμανική, ούτε μια αντιμπεριαλιστική ούτε μια οικολογική, αλλά καμιά γερμανία.

Café Morgenland, 22/07/2015.

Υποσημειώσεις

[1] Τους τελευταίους μήνες τα εγκλήματα κατά των προσφύγων έφτασαν σε ένα νέο επίπεδο, ποσοτικό και ποιοτικό. Το ρεκόρ είχε ήδη γίνει το 2014 με 200 επιθέσεις το χρόνο. Φέτος, μέχρι τα τέλη Σεπτεμβρίου του 2015, οι επιθέσεις έχουν υπερ-διπλασιαστεί, φτάνοντας τις 437. Η γερμανική αστυνομία έχει αναγνωρίσει μεταξύ των δραστών 500 υπόπτους, ηλικιών 18 με 25 ετών. Τα παραπάνω στατιστικά δημοσιεύτηκαν μετά την προειδοποίηση του γερμανού προέδρου Joachim Gauck πως υπάρχουν όρια γύρω από τους πόσους πρόσφυγες μπορεί να πάρει η γερμανία.

Στις 22 Ιουλίου του 2015 η αυτόνομη αντιφασιστική ομάδα μεταναστών Café Morgenland συμμετείχε σε εκδήλωση στο „K-Fetisch“ στο Βερολίνο με τίτλο «Τι να κάνουμε για να μην έχουμε πυρκαγιές; Ρατσιστικές κινητοποιήσεις σήμερα και ριζοσπαστικές απαντήσεις.»

[2] Τότε πυρπολούσαν τους καταυλισμούς με αλλαγαμούς και πανηγύρια μπροστά στις κάμερες.